

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1348/2020
15.07.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, др Илије Зиндовића и Весне Поповић, чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ, ВВ, ГГ и ДД, сви из ..., које заступа Драгица Жидишић, адвокат из ..., против туженог „Миротин Тиса“ ДОО Савино Село, кога заступа Марко Балетић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1718/19 од 22.11.2019. године, у седници већа одржаној 15.07.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

УКИДАЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1718/19 од 22.11.2019. године и пресуда Основног суда у Врбасу П1 367/17 од 14.03.2019. године и предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу П1 367/17 од 14.03.2019. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима исплати накнаду штете због изгубљене зараде за период од маја 2015. године до децембра 2017. године, у појединачно опредељеним износима, са законском затезном каматом почев од датума доспелости, па до исплате, ближе одређене овим ставом изреке, као и законску затезну камату у појединачно опредељеним износима за сваког тужиоца. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да за тужиоце за период и за износе досуђене изгубљене зараде из става првог изреке ове пресуде уплати припадајуће доприносе за пензијско и инвалидско и здравствено осигурање код надлежних фондова. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 766.211,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности потраживања, до исплате, док се тужбени захтев ради исплате законске затезне камате на износ трошкова парничног поступка од 766.211,00 динара, почев од дана пресуђења до дана извршности одлуке, одбија као неоснован.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1718/19 од 22.11.2019. године, одбијена је жалба и потврђена пресуда првостепеног суда у усвајајућем делу захтева за накнаду штете у висини изгубљене зараде за означене периоде и то за сваког тужиоца на име главнице појединачно опредељеног износа до досуђеног износа у првостепеној пресуди и на име обрачунате затезне камате преко износа до досуђеног износа

појединачно опредељеног у овој пресуди, као и у усвајајућем делу одлуке о трошковима поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, предлажући да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног касационог суда, испуњени су законски услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11 и 55/14), а ради уједначавања судске праксе, по питању накнаде штете на име изгубљене зараде, у случају незаконитог престанка радног односа, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија основана.

Према чињеничном стању на коме су засноване побијане одлуке, тужиоцима је престао радни однос код туженог решењима од 27.07.2012. године, која су правноснажном пресудом од 08.07.2014. године поништена и тужиоци враћени на рад 02.04.2015. године. У мају 2015. године, након повратка са годишњег одмора тужени је поново донео решења о отказу уговора о раду тужиоцима, због престанка потребе за њиховим радом, уз исплату отпремнине, која решења су правноснажном пресудом Основног суда у Врбасу П1 378/15 од 04.11.2017. године, поништена и они враћени на рад 01.12.2017. године, на послове радника на паковању робе. У спорном периоду од дана када им је незаконито престао радни однос у мају 2015. године до враћања на рад 01.02.2017. године, тужиоци су били пријављени на евиденцији НСЗ и нису остваривали приходе по основу рада. Из налаза и мишљења вештака утврђена је висина изгубљене зараде коју тужиоци у овом спору потражују за спорни период и то у две варијанте, односно са стимулацијом која представља просечно остварену увећану зараду за прековремени и ноћни рад, а коју су остваривали упоредни радници у наведеном периоду и без такозване стимулације, уз увећање зараде по основу минулог рада тужилаца у обе варијанте.

С обзиром на овако утврђено чињенично стање, нижестепени судови су усвојили тужбене захтеве тужилаца и нашли да су исти основани, имајући у виду да су у наведеном периоду били ван радног односа без правног основа. Висину потраживања утврдили су из налаза и мишљења вештака у варијанти у којој је у висину накнаде на име изгубљене зараде урачуната и стимулација, уз образложење да су радници који су били запослени код туженог, а који су обављали послове као и тужиоци, у наведеном спорном периоду примали зараду која је била обрачунавана као увећана зарада, а с обзиром на стимулацију, коју су они остварили радећи ноћу и дуже од пуног радног времена на пословима организатора смене тј. манипуланата у спорном периоду, те да би и тужиоци у наведеном периоду примали такође стимулацију да им није незаконито престао радни однос.

Врховни касациони суд налази да је у нижестепеним одлукама погрешно примењено материјално право, због чега је чињенично стање остало неправилно утврђено.

Одредбом члана 191. став 2. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 75/14), прописано је да се накнада штете из става 1. овог члана утврђује у висини изгубљене зараде која у себи садржи припадајући порез и доприносе у складу са законом, у коју не улазе накнада за исхрану у току рада, регрес за коришћење годишњег одмора, бонуси, награде и друга примања по основу доприноса пословном успеху послодавца.

Имајући у виду да стимулација зависи од резултата рада, односно радног учинка запосленог и доприноса пословном успеху послодавца, као и да се стиче на основу одлуке директора, остало је нејасно на основу чега су нижестепени судови закључили да би и тужиоцима по редовном току ствари у спорном периоду ова стимулација била исплаћивана, те да би увећање зараде по основу стимулације улазило у обрачун накнаде изгубљене зараде, имајући у виду одредбу члана 191. став 2. Закона о раду.

Како је због погрешне примене материјалног права чињенично стање остало непотпуно утврђено, Врховни касациони суд је применом члана 416. став 2. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић